

[Lundberg.]

knæsatte Princippet om Samfundets Ret til de samfundsskabte Grundværdistigninger. Det var imidlertid en saa spædt Spire, som blev plantet i det før nævnte Forslag, at den praktisk talt ingen Betydning har haft, alene af den Grund, at der skulde gøres et meget stort Fradrag, nemlig det dobbelte af den almindelige Grundstigningsprocent for hele Landet plus 15 pCt., før Afgiften beregnes. Alene af den Grund har denne Bestemmelse naturligvis ingen Betydning haft.

Derfor hilser vi med Glæde, at Finansministeren nu giver Rigsdagen Lejlighed til at videreføre dette Princip paa en saadan Maade, at det dog kan have Udsigt til at faa nogen Virkning. Ganske vist ogsaa med dette Forslag er man gaaet uhyre forsigtigt til Værks; det er ikke blot saaledes, at der skal gives Fradrag for saadanne Forbedringer, altsaa saadan Værdiforøgelse, som den private Ejer selv har fremkaldt ved Arbejde, Dispositioner, Pengeanbringelser og lignende, men der skal ogsaa fradrages et Beløb paa en Fjerdedel, idet Grundværdistigningsskylden kun skal udskrives paa de tre Fjerdedele af den faktisk konstaterede Grundværdistigning, tre Fjerdedele af den Værdi, som til enhver Tid ligger over den sidste almindelige Vurdering før Lovens Ikrafttræden, den Vurdering, som man i Bemærkningerne til Forslaget kalder Nulpunkt-vurderingen.

Man har her, synes jeg, ikke blot taget Hensyn til, at der kunde være visse smaa Unøjagtigheder, men man har praktisk talt rent ud sagt, at den ene Fjerdedel af Grundstigningen skal, selv om den er fremkaldt ved offentlige Foranstaltninger, tilfalde den private Ejer. Saaledes synes jeg, der er taget alt muligt Hensyn, og at man kan sige om Forslaget, at det er meget forsigtigt affattet.

Det er ogsaa naturligt, at der ved Vurderingen til Grundskyld og Ejendomsskyld ikke skal tages Hensyn til den paa Grunden hvilende Grundstigningsskyld; den skal ikke fradrages, thi i saa Fald vilde man modvirke den Hensigt, man i det hele har med Lovforslaget, hvorimod man ved Vurdering til Formueskat, ved Omsætning eller ved Arvefald naturligvis maa tage Hensyn til denne Grundstigningsskyld, fordi det offentlige hermed praktisk har inddraget den tilsvarende Værdi.

Den Indtægt, som det offentlige indkasserer gennem Afgiften, skal, som man ser, fordeles med de tre Fjerdedele til

Kommunerne, medens den ene Fjerdedel forbeholdes Statskassen. Der er saa med Hensyn til Fordelingen af de tre Fjerdedele til Kommunerne indført den efter min Mening gode Bestemmelse, at Halvdelen deraf skal fordeles i Forhold til den i Kommunen opkrævede Grundstigningsskyld og for Halvdelens Vedkommende i Forhold til den Udgift, som den paagældende Kommune har haft i Aarets Løb til Aldersrente, Forsørgelsesvæsen og Skolevæsen.

Det fremgaar ikke af de Bemærkninger, der er gjort til Lovforslaget, men jeg kunde tænke mig, at dette er fastsat blandt andet af den Grund, at man meget let kunde komme ud for det Tilfælde, at en Grundstigning, fremkommen i en Kommune, var en direkte Følge af Foranstaltninger, iværksatte i en Nabokommune. Derfor synes jeg, at den Maade at fordele Pengene til Kommunerne paa, der her er foreslaaet, er særlig anerkendelsesværdig. Ministeren har allerede i Maj Maaned udtalt, at han mener, Staten maa interesseres i Grundstigningsskylden, det vil sige have en vis Del af Indtægten, for, som han siger: Værdiernes Vækst respekterer ikke altid Kommunegrænserne, hvorved enkelte Kommuner kan faa en ugunstig Stilling. Det er altsaa et Argument for, at ikke hele den Grundværdistigningsafgift, der kommer ind, skal tilfalde Kommunerne.

Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Paragraffer. Ærede Medlemmer vil jo kunne se dem i Forslaget, og Finansministeren har ved sin udmærkede og i Enkeltheder gaaende Forelæggelsestale forklaret deres Indhold. Det bestemmes, at Jernbaneskylden skal bortfalde, undtagen i de Tilfælde, hvor den allerede er paalagt, men den skal altsaa ikke benyttes i Fremtiden; og der er angivet, hvilke Ejendomme der kan fritages for at omfattes af Bestemmelserne i Lovforslaget, og for hvilke Ejendomme og under hvilke Omstændigheder der kan være Tale om Henstand eller Fritagelse paa Aaremaal for Grundstigningsafgift. Alt dette vil jeg ikke gaa ind paa, fordi jeg ikke finder det nødvendigt og Forrétningsordenen, saa vidt jeg ved, siger, at en første Behandling ikke skal være en Gennemgang af de enkelte Paragraffer; man kan ikke just sige, at man mærker det paa Forhandlingerne i Tinget. Men jeg vil gerne lige dvæle ved § 11, fordi jeg kunde ønske — og jeg kan her tale paa mit Partis Vegne —, at 1ste Stykke i